

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 4. (83.) 2011. gada aprīlis

KOPĀ MĒS VARAM PASAULI PIEPILDĪT AR GAISMU UN MĪLESTĪBU!

ZILĀKALNA MARTAS VĀRDI

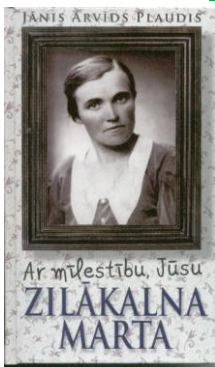
Eji, Dievu lūdzot, savos ceļos,
Viņš tevi vadīs, aplaimos,
Un Dieva svētību kā rasu
Tu dzersi rītos, vakaros.

Es stāvu Dieva ziņā un zinu,
Ka bez viņa ne nieka nespēju,
Viņš pats jau mani vada,
Man' sargā, kopj un rāda,
Tāpēc to allaž slavēju,
Un, kas uz Viņu paļaujas,
To Viņš nemūžam neatstās.

Mans svētais sargeņģelis,
Kam no Dieva pavēlēts,
Sargā mani, aizstāvi mani,
Pavadi mani no Mūžības uz
Mūžību.

Mīli sevi, mīli tos, kuri mīl tevi, mīli tos, kuri
nemīl tevi, mīli zemi, pa kuru tu staigā, mīli
debesis, mīli putnus un dzīvniekus! Mīli šo
pasauli tādu, kāda tā ir, un ar savu mīlestību
tu to darīsi labāku!

Atdod sevi Dievam un uzticies!

Reiz jau aicināju esošās un bijušās bibliotekāres dalīties ar jocīgiem atgadījumiem mūsu darbā, kas notiek vai ik dienas, ja vien spējam paraudzīties no attiecīgā skata punkta. Šoreiz tie būtu īsti vietā, jo aprīli mēdz dēvēt ne tikai par joku mēnesi, bet tā nogalē atzīmējam arī **bibliotēku nedēļu**. Šogad – tieši pirms Lieldienām – **no 18. – 21. aprīlim**. Atgādinu, ka joprojām gaidu šos stāstiņus. Piedalīties droši drīkst arī lasītāji, jo gan jau kas amizants arī viņu dzīvē ir noticis saistībā ar bibliotēku... Šoreiz mazliet pasmaidu par sevi.:)

1.stāstiņš. Ir skaists sestdienas rīts, kad darbu sākam jau plkst. 9.00. Lai gan parasti man patīk mērot šos nepilnos 2 kilometrus no mājām uz darbu ar kājām, jo tā patiesi ir patīkama meditācija ar vienmēr jaunām izjūtām, taču šoreiz esmu atbraukusi ar velosipēdu. Bibliotēkā ienāku pa sētas pusi, jo jānovieto braucamais. Sagatavojos darbam. Gaidu apmeklētājus. Brīnos, ka neviens nenāk, kas nemaz nav raksturīgi. Pēc kādām pāris stundām nedroši veras durvis – vai drīkst? Gaisma degot, taču nekādas zīmītes neesot, bet durvis ciet. Nolēmis ienākt pa sētas pusi... Tā nu tosestdien laimīgā kārtā tika iekšā arī pārējie apmeklētāji, jo sapratu, ka nebiju atslēgusi ārdurvis... 😊

2.stāstiņš. Īsti vairs neatceros, vai toreiz vēl biju vadītājas postenī, jo tie gadi tik ātri steidzas, taču turpmākais notikums gan bija tad, kad Zane jau bija pārņēmusi vadības grožus. Un notika tad, kad bibliotēkas ēkai bija uzlikts jaunais jumts un todien sanāca pieņemšanas un nodošanas komisija. Zane man bija uzticējusi sagatavot kafiju. Kafijas vārāmo sanāca nest no vienas telpas uz citu un man steigā un satraukumā kaut kas misējās un, verot durvis, aizķērās un kafijas krūze izkrita no rokām un saplīsa sīkos gabaliņos... pie toreizējā domes priekšsēdētāja Ojāra Beķera kājām... Sāku steidzīgi lasīt lauskas, bet dzirdu, ka noklaudz durvis un Ojārs aizsteidzas... Domās mēģinu gudrot, kā citādi pacienāt viesus, bet pēc neilga laiciņa Ojārs atgriežas - ar jaunu kafijas automātu!!! Nav sliktuma bez labuma, tāpat kā baltais bez melnā! Ne jau tik bieži gadās, ka priekšnieks „izpērk” padotā „grēkus”, taču man nācās to piedzīvot... 😊
Lai gaiša prieka pilns šis aprīlis!

Un – Priecīgas Lieldienas!

Maija

Pašās 2010. gada beigās izdevniecība "Ameija" laida klajā pirmo jaunās autore, jelgavnieces **Kristīnes Mucinieces grāmatu "Kristālu glabātāji" no stāstu sērijas "Eņģeļu acis"**. Grāmata domāta jebkura vecuma lasītājam, kas grib un prot saskatīt gaišo un neparasto visā, kas ir mums apkārt. Arī grāmatas noformējums burtiski izstaro gaismu un labestību. Piedāvājam īsu sarunu ar Kristīni.

Kā jūs nonācāt pie idejas par šo grāmatu?

Man grāmata tapa it kā pati no sevis, skatoties uz savu vecāko meitu un viņas draugiem. Mēs savā steigā un aizņemtībā pat neredzam, cik liela labestība un sapratne ir ikkatrā mūsu bērņā. Viņi visi ir zinātgrīboši un gudri, sirsnīgi un mīļi līdz brīdim, kad mēs paši viņus pārveidojam, ieliekot savu vajadzību rāmjos. Varbūt ieskatīsimies ciešāk savos bērņos, sāksim viņus uztvert kā sev līdzīgus un mācīsimies no viņiem! Mums ir jāsāk saprast, ka katrs bērņs ir mīlestības pilna mācība mums visiem.

Ko jūs vēlējāties pateikt saviem lasītājiem?

Es redzu, ka kopā mēs varam pasauli piepildīt ar gaismu un mīlestību. Šīs spējas mums visiem ir vienādi dotas. Sāksim katrs ar to, kas ir mums apkārt, un pēc tam varēsīm to tālāk nesavtīgi darīt kopā. Tagad ir ļoti labs laiks atklāt un novērtēt šo īpašo dāvanu, kas ir katrā no mums – Spēku. To Spēku, kas sevī ietver sirds siltumu, labestību, žēlsirdību, spēju dot, negaidot neko pretī, spēju piedot, uzklaut un saprast, ticību sev un saviem spēkiem, spēju pašiem piepildīt savus sapņus. No sirds nākošo Mīlestību.

Ko vēlaties pateikt savās nākamajās grāmatās?

Caur šīm grāmatām es, tāpat kā mēs visi, mācos. Katrs no mums mācās caur savu dzīvi. Rakstot šīs grāmatas, es soli pa solim mēģinu saprast cilvēka patieso būtību un to, kā mēs katrs savā dzīvē varam radīt brīnumus. Īstus un patiesus dzīves brīnumus.

Paldies! Ticība šiem labajiem brīnumiem mums ir tik ļoti vajadzīga, tāpēc noteikti gaidīsim nākamās grāmatas.

(No http://www.jr.lv/files/Zinnesis_FEB2011.pdf)

No kādas lasītājas atsauksmes, kurai pievienojos arī es.

Baltā grāmata tiek nolikta uz galda. Es esmu to paveikusi un varēšu viņu nodot atpakaļ bibliotēkā. Paturēt es to nevaru, bet zinu, ja vajadzēs, tad kādreiz es viņu iegūšu savā īpašumā. Grāmata zināja, ka man viņa ir nepieciešama, tādēļ uzmeklēja mani. Es atkal varu augt, domāt, domāt, domāt.

Grāmatas nosaukums ir "Eņģeļu acis. Kristālu glabātāji. 1. grāmata", kuru sarakstījusi **Kristīne Muceniece**. Man nav ne mazākās

nojausmas, cik viņai ir gadu, kāds ir viņas dzīves stāsts, bet viņa ir ļoti gudra, ļoti. Man šādi cilvēki liek izjust cieņu.

Kas tad bija šajā grāmatā tāds. Nezinu, bet tā noteikti ir jāizlasa katram, kas grib attīstīties, kam dusmas ņem virsroku pār saprātu, kas grib būt harmonijā. Man personīgi, lasot pēdējo lapaspusi, sākās stipri drebuļi, acis mazliet aizmiglojās un es nonācu pavisam citādā realitātē, mierīgā realitātē.

„Pamēģini šo metodi, lai iegūtu spēku un mieru! Aizver acis! Tagad pamazām izklīdini visas savas domas kā mākoņus prom. Iedomājies, ka esi viena pati sev patīkamā un skaistā vietā, dabas nostūrī, vislabāk pie ūdens. Tas ļaus tev ātrāk atslābināties. Vai iedomājies? Tagad iedomājies, ka tava galva ir kā atvērts trauks, un no debesīm tajā iepūst zeltainu Gaismas Spēka straume. Tā ieplūst, piepilda visu tavu galvu, tad līst zemāk, piepilda tavas rokas līdz pirkstu galiņiem, tad piepilda visu tavu ķermeni līdz kāju pirkstu galiņiem. Vai jūti? Visums ir bezgalīgs Spēka avots. Ļauj, lai šī zeltainā gaisma plūst laukā pa taviem pirkstu galiņiem, gan roku, gan kāju, lai tā nonāk uz zemes, uz sola, lai tā tevi aptver no ārpuses kā spoža bumba, kuras vidū tu esi drošībā. Bet ar to straume nebeidzas, tā plūst tev cauri, un viss, kam tu pieskaries, piepildās ar šo gaismu. Tu tagad izstaro Spēku un Gaismu. Tu esi šī Gaisma. Tu esi šis Spēks. Tā paliec kādu brīdi, līdz jutīsi, ka pietiek. Tad lēnām atgriezies, bet paliec šajā Spēka apziņā.”

Man nevajag, lai kāds skeptiķis tagad apgalvo, kas šīs ir par muļķībām. Cilvēka prāts ir aprobežots un netic pavisam vienkāršām, bet sen aizmirstām lietām. Manī ir Spēks. Vienīgi brīžos, kad izdzirdu, izlasu, redzu atvadas, man paliek slikti. Man ir jāiemācās tas kontrolēt. Es zinu, ka es to spēšu.

Kaut es vienmēr spētu nest sevī Spēku un Gaismu. Es vairs nevēlos būt ļauna un skarba, tikai tāpēc, lai sevi spētu pasargāt. Ar labestību taču vienmēr var paveikt lielas lietas, tikai, ja patiešām to dara no sirds un tic. Un kaut es spētu klausīt savai sirdsbalsij, nevis prātam. Sirdsbalsis taču nemelo.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre **Maija Reinvalde**
tāl. 64251246, e-pasts: maiija.r@sveiks.lv